

SPOROČILO

Gane Todorovski

Pridi —

najina pot se komaj pričinja!

Začela jo bova v zgodnjem jutru,

velikem, svežem, enkratnem jutru,

najinem jutru —

prinesla boš prgišče, dve, razumevanja,

jaz venec ljubezni,

in brezštevila šopkov zaupanja,

ki so pravkar pognali,

nežni,

zato lepi —

Vedi, v najinem imenu,

v imenu zla, ki naju je glodalo,

mu preprosto porečeva

N a s v i d e n j e !

Kaj bi!

In ga pošljeva, hej, čeprav tja,

kjer petelini ne prikličejo dneva,

kjer ni zelene bujnosti,

ne laježa psov,

tako daleč —

Lahka, razigrana, polna smeha,

z mnogo miru za bodoče nemire,

svetlih korakov, jasne duše, do groba blizka,

bova prešla na drugi breg Lete,

ko da nisva nikdar

bila na tej strani.

OTROKA SE IGRATA

Cane Andreevski

Moje dete

in tvoje dete

sta se srečala na ulici.

Moje dete
je reklo
tvojemu detetu:
— Poigrajva se!

In prijela
sta se za roke,
prepletla prste
in stekla na polje,
ker ulice so bile tesne,
ulice so bile zares tesne
za njune igre.

Tvoje dete
in moje dete
sta se združila z visokimi sončnicami.

Samo sonce ve, kje sta.

Tvoje dete
in moje dete
sta zajezdila belogrivega konja.
(Ah, le kje sta ga našla?
Ne vesta, kako isker je!)

Čuješ topot belega konja?
Čuješ iskra kopita?

Pod rdečimi kopiti
se trda ledina drobi
in se zvezde potapljajo
in razigrane hite gnezditi
v oči najinih otrok.

In to
je za najina otroka
brezskrbna igra!

Kako naj prikličeva
tvoje dete
in moje dete,
kako naj ju prikličeva, reci mi,
v najino mirno ulico?

Tvoje dete
in moje dete
se igrata na dvorišču.

Midva sva odšla
in dolgo blodila
vsak v svojo stran.
A medtem
se tvoje dete
in moje dete
igrata na dvorišču.

Ko sva se vrnila,
sva gledala:
tvoje dete
in moje dete
sta bila v vrtu,
odstranila
suho, odpadlo listje,
gnile korenine
in zbudila
najin zapuščeni,
pozabljeni vrelec.

Nagneva se
nad njegovo prozorno,
iskrečo vodo
in vzklikava:
— Ah, od kdaj že se nisva
tako gledala? Od kdaj?

Dotikava se je z ustnicami
in pije,va,
do pozabljenja pije,va,
gaseč žejo
najinih razsušenih grl.

Od kdaj že nisva pila
te trpke vodice,
ki se v naju razliva,
ki v naju šumi
in opija kot staro vino.

Kako čudodelna je voda
iz bistrega studenca
tvojega in mojega otroka!

DEŽEVJE

Mateja Matevski

1. STRAH

Prihajajo okorni prihajajo trudni konji prostora
daljni in sluteni šum pozabljenih besed
Topotajo nenehno sami pred zaprtimi okni
izgubljeno topotajo z nogami topimi brez podkev
ti zemlja po tebi spolzki in mastni zemlja mirna
topotajo temno pomešani

Kam pred to snovjo pred tem bombažnim
obzorjem brez linij
pred tem temnim mesom zemlje in noči
izmešanim globokim mesom in gostim obenem
poplavo za oči in smrtjo prostorom

Kam o kam ti jaz ti morje šumeče in brezkraino
ti enolično
polje vodoravno utrujeno
žejno pokončne vetrovne razjasnitve
Kam o kam
ti gosto testo dežja in zemlje
jaz človek
kamnu blato v rokah in očeh

2. PESEM

Od kod o kam ti znana nepozabna
pesem ti dete brez upa ti naivna
strelica trave blatna ptica
razsušena brezkraina stezica skozi dež
stezica srebrna igriva kača
kam me pelješ